

[Gudrun Jensen.]

anerkendte kunstmuseer. Det synes jeg er en fornuftig ordning.

I øvrigt skal jeg fremhæve de andre væsentlige ændringer, der foreslås gennemført. Vedrørende kunstmuseerne foreslås det, at et mindre beløb af statstilskuddene skal betragtes som et rådighedsbeløb til dækning af udgifter til fællesopgaver på museerne og til honorering af såkaldte museumspædagoger.

Tilsvarende bestemmes det i lovforslaget om de lokalhistoriske museer, at disse kan opnå et særligt tilskud, hvis de tager bredere kulturformidlende opgaver op. Endvidere skal der til de som landsdelsmuseer udpegede institutioner knyttes en museumspædagog med kulturhistorisk indsigt. Disse bestemmelser skal jeg ikke komme nærmere ind på, men jeg tror, at sådanne museumspædagoger og en sådan almen kulturformidling kan få stor og gavnlig virkning i vort samfund i de kommende år. Skoler og andre uddannelsesinstitutioner samt videregående kan høste megen gavn af denne kulturformidlende virksomhed, vel at mærke hvis den udøves i en sand folkelig og pædagogisk ånd. Som lærer ved forsvarets civilundervisning har jeg personlig erfaring for, hvorledes både historiske og kunstneriske kendsgerninger og problemer kan fænge i mange unge menneskers sind; hvis de lægges frem på den rigtige måde. Ved sådanne lejligheder giver man Johannes V. Jensen ret, når han digter:

„Vil selv du fatte dit væsens rod,

skøn på de skatte, de efterlod.“

Lovforslagene omfatter jo ikke de store og fine rigsmuseer såsom nationalmuseet og statens museum for kunst. Ikke mindst disse museer har ud over den folkelige mission også store videnskabelige og forskningsmæssige interesser at varetage. Men vi har jo talrige andre samlinger både af historisk og kunstnerisk værdi, som danner en betydningsfuld del af vor kulturarv og af vort kulturliv. Talrige mænd og kvinder har viet en stor del af deres liv og interesse til at skabe, opretholde og udvikle disse samlinger, hvoraf mange er af meget høj karat. Jeg kunne ønske, at der blev gjort en stor indsats for, at også mange fremmede turister, der besøger vort land, fik øjnene op for de store værdier, der her foreligger. Jeg ved, at der faktisk gøres et smukt stykke arbejde her-

for, men jeg så gerne, at endnu flere mennesker fra andre lande fik lyst til at stifte bekendtskab med de bidrag, som Danmark bl. a. herigennem har ydet til europæisk kultur.

Vi må følge med tiden. Folk er jo nok i vort tid mere forjagede end tidligere; og de stiller krav også til det materielle. Jeg vil udtrykke håbet om, at nutidens museumsfolk også indstiller sig herpå og sørger for, hvor der foreligger rimelige behov derfor, at indretninger som cafeterier o. lign. står til rådighed for de besøgende.

Om lovforslaget vedrørende J. F. Willumsen-museet skal jeg kun sige, at de foreslåede ændringer til den gældende lov forekommer mig rimelige. For fremtiden vil staten og Frederikssund kommune hver dække halvdelen af det uundgåelige driftsunderskud; for statens vedkommende dog højst 50.000 kr.

Til slut må jeg konstatere, at en sådan øget aktivitet på forskellige områder nødvendigvis koster penge; det er ganske vist ikke de helt store bevillinger, der skal til, men nogle millioner kroner koster det alligevel. Jeg tror dog, at denne økonomiske indsats giver en god menneskelig og kulturel forrentning.

Med disse bemærkninger skal jeg på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til lovforslagenes fremme.

**Merete Bjørn Hanssen:** Med de foreliggende 3 lovforslag realiseres efter venstres opfattelse nogle vigtige kulturpolitiske principper. Igennem en merudgift, der i alt vil kunne blive 3,6 mill. kr., ydes der fra statens side et nyt bidrag til den decentralisering, der må anses for så ønskelig også i kulturpolitikken, således at der rundt i landet skabes muligheder for en mere lige adgang til kulturgoderne. Ved at overføre det tilskudsprincip, der siden 1965 har givet så gode resultater for kunstmuseerne ude i landet, til nu også at gælde for de kulturhistoriske museer fastholdes en grundtanke, som venstre lægger overordentlig vægt på: at statens tilskudspolitik bygger på en klart markeret lokal vilje til at oprette og drive kulturinstitutioner som kunstmuseer og kulturhistoriske lokalmuseer.

Endelig realiseres for det tredje gennem nyskabelser i de to lovforslag, der vedrører